

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci žalobcov: **1/ Ing. D. K.**, bytom K.K., **2/ Ing. V. K., PhD.**, bytom tamtiež, *obaja právne zastúpení JUDr. A. K., advokátkou so sídlom v P.*, proti žalovanému: **Krajský stavebný úrad Trnava**, Kolárova č. 8, Trnava, za účasti: 1/ I. P. M., s.r.o. so sídlom P., IČO X., 2/ JUDr. A. T., bytom T.T., 3/ A. T., s.r.o., so sídlom B., 4/ I., s.r.o., so sídlom v T.T., 5/ Ing. Ľ. G., bytom T., , 6/ RNDr. J. R., bytom T., a 7/ Ing. J. R., bytom T., , o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. KSÚ-OSP-00490/2009/Ma zo dňa 25. mája 2009, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 14S/79/2009-141 zo dňa 21. januára 2010 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 14S/79/2009-141 zo dňa 21. januára 2010 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

V podanej žalobe, ktorou sa žalobcovia domáhali preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. KSÚ-OSP-00490/Ma zo dňa 25.5.2009, zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie pre jeho nezákonnosť v dôsledku rozporu s ustanoveniami stavebného zákona a zákona o správnom konaní Krajský súd v Trnave napadnutým rozsudkom rozhodol

tak, že zamietol žalobu žalobcov, a žalobcom ani zúčastneným osobám náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že po prejednaní veci v intenciách stavebného zákona dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná. Citoval ustanovenia § 244, § 247 O.s.p., ďalej ustanovenia § 32 a § 34 zákona č. 71/1967 Zb.o správnom konaní (správny poriadok), ďalej ustanovenia § 35 ods. 1, 2, § 36 ods. 1, 4, § 37 ods. 1, 2, § 38, § 39, § 39a ods. 1, 2 zákona o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) a uviedol, že po oboznámení sa s pripojenou spisovou dokumentáciou žalovaného správneho orgánu, ako aj prvostupňového správneho orgánu, oboznámením sa so žiadosťou (návrhom) spoločnosti I. B., s.r.o. (I. P. M., s.r.o.) na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby „novostavba bytového domu“ na pozemkoch parc.č. X., č. X., č. X. a č. X., ako aj ďalšími listinnými dôkazmi dospel k záveru, že navrhovaná stavba je v súlade s územno-plánovacou dokumentáciou mesta Trnava. Námietku žalobcov, že návrh na vydanie územného rozhodnutia podala spoločnosť I. B. a rozhodnutie bolo vydané pre túto spoločnosť, považoval krajský súd za právne irelevantnú z dôvodu, že uvedená spoločnosť v priebehu odvolacieho konania zmenila obchodné meno, čo mal za preukázané z výpisu z Obchodného registra, pričom táto skutočnosť nemá vplyv na platnosť rozhodnutia. K ďalšej námietke, že správny orgán nedoručoval rozhodnutie R. F., Ing. G. a manželom R. súd poukázal na to, že títo v čase vydania územného rozhodnutia neboli vlastníkami susediacich nehnuteľností a napokon, že nie je vecou žalobcov poukazovať na práva iných osôb. K námietke žalobcov, že napadnuté rozhodnutie neobsahuje parc.č. X. uviedol, že je nepochybné, že na tejto parcele nemá byť stavba umiestňovaná, cez ňu má byť iba prechod, ale keďže táto parcela je podľa platného LV č. X. vo vlastníctve stavebníka, nebol dôvod sa týmto ani zaoberať. Aj námietku, že v odôvodnení rozhodnutia o umiestnení stavby sa uvádza, že ide o „novostavbu rodinného domu“, pričom správne malo byť uvedené, že ide o „novostavbu bytového domu“, súd vyhodnotil ako zrejmu opisovacia chybu, ktorá nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Záverom krajský súd poukázal na to, že žalobcovia sa ústneho pojednávania o prerokovaní návrhu spojeného s miestnym zisťovaním nezúčastnili, ani nevzniesli žiadne námietky v priebehu konania a keďže stavebný úrad postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážil dostatok skutkových podkladov, vo veci zistil skutkový stav správne a z neho vyvodil aj správny právny záver, s týmto sa súd stotožnil.

Proti rozsudku krajského súdu podali včas odvolanie žalobcovia v 1/ a 2/ rade prostredníctvom právnej zástupkyne a navrhli rozsudok zmeniť, rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím zrušiť, vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania. V dôvodoch odvolania argumentovali ustanovením § 36 ods. 1 zákona o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „stavebný zákon“), zo zákonnej dikcie ktorého vyplýva, že ide o právo účastníkov konania zúčastniť sa ústneho pojednávania spojeného spravidla s miestnym zisťovaním a nie o povinnosť. Namietali, že v odôvodnení rozsudku krajský súd poukazuje na ust. § 42 ods. 4 stavebného zákona a tým, že nevzniesli žiadne námietky k návrhu v priebehu prvostupňového konania, resp. najneskôr pri ústnom pojednávaní i keď boli poučení o tom,

že ak námietky nebudú na ústnom pojednávaní uplatnené, správny orgán na ne neprihliadne v odvolacom konaní. Správny orgán mal pri nariadení termínu ústneho pojednávania spojeného s miestnym zisťovaním prihliadnuť na to, aby sa účastníci územného konania mohli riadne oboznámiť s návrhom, pripraviť sa na ústne pojednávanie spojené s miestnym zisťovaním a zároveň uplatniť prípadné námietky. Správnym orgánom nariadené ústne pojednávanie spojené s miestnym zisťovaním, ktoré bolo zároveň poslednou možnosťou uplatniť námietky je neprípustné, protizákonné a právo obmedzujúce pre všetkých účastníkov konania. Žalobcovia nemohli uplatniť svoje námietky a pripomienky v prvostupňovom konaní v určenej lehote, nakoľko táto bola správny orgánom nariadená protizákonne a v rozpore s dobrými mravmi a nemohli sa zúčastniť nariadeného ústneho pojednávania spojeného s miestnym zisťovaním dňa 01.12.2008 o 9.30 hod. z objektívnych príčin. Poukázali aj na to, že účastník mohol podať námietky a pripomienky iba k listinám a dokumentom v tom čase priloženým k návrhu. Vzhľadom na to, že k návrhu boli listiny dokladané aj po konaní ústneho pojednávania, vzniká otázka, ako sa mohli účastníci konania k nim vyjadriť keď sa v spise vôbec nenachádzali. Za nesprávny považujú tiež postup správneho orgánu pri zaplatení správneho poplatku za podanie návrhu na začatie územného konania.

Podľa žalobcov súd prvého stupňa, čo vyplýva z jeho odôvodnenia, nesprávne interpretoval žalobný návrh a vzhľadom na to dospel aj k nesprávnym skutkovým zisteniam. V odôvodnení totiž uvádza, že námietka, že rozhodnutie vydal žalovaný Krajský stavebný úrad pre neexistujúci subjekt spoločnosť I.B., s.r.o. je právne irelevantná a na platnosť rozhodnutia nemá vplyv, keďže táto spoločnosť v priebehu odvolacieho konania zmenila „iba“ svoje obchodné meno. V súvislosti s vyššie uvedenou námietkou žalobcov prvostupňový súd tvrdí, že podľa § 70 stavebného zákona rozhodnutie zostáva v platnosti aj pre právnych nástupcov stavebníka. Prvostupňový súd mal zrejme na mysli iné ustanovenie alebo analogické použitie § 70 stavebného zákona, ktorý uvádza: „Stavebné povolenie a rozhodnutie o predĺžení jeho platnosti sú záväzné aj pre právnych nástupcov konania“.

Odhliadnuc od právneho posúdenia veci súdom prvého stupňa majú žalobcovia za to, že rozhodnutie Krajského stavebného úradu je vydané v rozpore so zákonom a pre neexistujúci subjekt. Na odôvodnenie námietky žalobcov nie je možné použiť uvedené ustanovenia stavebného zákona, nakoľko upravujú právne nástupníctvo, čo je úplne iný právny inštitút ako zmena obchodného mena, ktorá je predmetom námietky žalobcov. Žalovaný ako druhostupňový správny orgán vydal rozhodnutie pre neexistujúci subjekt, a zo spisového materiálu mal vedieť, že tento subjekt v čase vydania rozhodnutia už neexistuje a mal vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

K námietke, že správny orgán nedoručoval rozhodnutie R.F., Ing. G., RNDr. R. a Ing. R. prvostupňový súd v odôvodnení poukazuje na to, že zo spisového materiálu vyplýva, že vyššie uvedené osoby v čase vydania územného rozhodnutia neboli vlastníkami susediacich nehnuteľností. Vzhľadom na fakty nielen zo spisového materiálu, ale i verejne dostupné skutočnosti nie je známe, z akej listiny v spisovom materiáli vyplýva, že vyššie uvedené osoby neboli v čase vydania územného rozhodnutia vlastníkami susediacich

nehnuteľností. Súd po oboznámení sa so spisovým materiálom musel zistiť, že došlo k porušeniu zákona, nakoľko uvedené osoby boli v čase vydania územného rozhodnutia ako aj v čase vydania napadnutého rozhodnutia vlastníkmi nehnuteľností a pochybenie správneho orgánu nenapravil ani druhostupňový správny orgán.

Žalobcom nie je známe z akého dôvodu súd v odôvodnení tvrdí, že nie je vecou žalobcov poukazovať na práva iných osôb. Žalobcovia v žalobe namietali nezákonnosť postupu správnych orgánov tým, že nepribrali do konania účastníkov konania podľa zákona, poukázali na to, že bol porušený zákon a nedomáhajú sa práv iných osôb, ako to nesprávne interpretuje prvostupňový súd. Správne orgány nepostupovali v súlade so zákonom, keď navrhovateľa nevyzvali na doplnenie návrhu a chýbajúcich listín a následne parcelu č. X. v k.ú. T. neuviedli v územnom rozhodnutí. Vzhľadom na uvedené nie je dôležité, že vlastníkom pozemku parc.č. X. k.ú. T. je stavebník, ale dôležité je to, že parcela bude využívaná na prechod k umiestňovanej budove, je nehnuteľnosťou, ktorá je vyznačená v grafickej prílohe územného rozhodnutia, je dotknutá projektovou dokumentáciou a preto je nevyhnuté túto parcelu uviesť v územnom rozhodnutí, nakoľko je nehnuteľnosťou, ktorá bude novou stavbou i rozhodnutím priamo dotknutá. Okrem toho v budove na tejto parcele bude umiestňovaná prípojka – stavba novej inžinierskej siete, pričom ani táto nehnuteľnosť (budova s.č. X.) nie je uvedená v územnom rozhodnutí. Neobstojí názor, že keď parc.č. X. k.ú. T. je vo vlastníctve stavebníka, nie je dôvod sa týmto zaoberať.

Prvostupňový súd správne zistil a v odôvodnení konštatuje, že z projektovej dokumentácie nachádzajúcej sa v spise navrhovaný objekt pozostáva z dvoch podzemných podlaží, prízemnia, 1 poschodia a dvojpodlažného podkrovia. Napriek vyššie uvedenému zisteniu, že pre parcely č. X., X., X. a X. je v územnom pláne centrálnej mestskej zóny Trnava obligatórne stanovená dvojpodlažnosť + podkrovia (t.j. 3 podlažia) a v návrhu je objekt, ktorý pozostáva z celkom iných podlaží a v inom ako dovolenom množstve ako je stanovené v územnom pláne centrálnej mestskej zóny Trnava, v odôvodnení sa vôbec nezmienil o tom, že navrhovaný objekt je v rozpore s týmto územným plánom centrálnej mestskej zóny Trnava. Prvostupňový súd bez právnej kvalifikácie a právneho zdôvodnenia v odôvodnení uviedol, že navrhovaná stavba je v súlade s územnoplánovacou dokumentáciou Mesta Trnava. S uvedeným tvrdením žalobcovia nesúhlasia a poukazujú na to, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho skutkového zistenia a posúdenia veci. Záväzná časť územného plánu zóny musí obsahovať regulatívy umiestnenia stavieb na jednotlivých pozemkoch, urbánnych priestoroch s určením zastavovacích podmienok, čo je bližšie uvedené v žalobe. Ak je územný plán centrálnej mestskej zóny Trnava bez regulatívov a teda je v tejto časti v rozpore s právnym predpisom, stavebný úrad bol povinný v tomto smere obstaráť si v rozsahu nevyhnutnom potrebné podklady na vydanie rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené je podľa žalobcov napadnuté rozhodnutie nezákonné, rozsudok súdu odôvodnený nejasne, nezrozumiteľne, neuvádzajú sa v ňom skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie a ako súd použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov

na základe ktorých rozhodoval, nepoukázal na skutočnosti, ktoré zistil vykonaným dokazovaním a ani na právne závery, ktoré prijal.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcov nevyjadril.

I. P. M. s.r.o., ako zúčastnená osoba v 1/ rade v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť a uviedol, že súd prvého stupňa sa dostatočne a vyčerpávajúco zaoberal všetkými dôkazmi, s ktorými sa oboznámil a v rozhodnutí ich aj uviedol. Pokiaľ ide o argumenty žalobcov, tieto sú v podstate totožné s tými, ktoré boli použité v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu a v žalobe a nimi sa jednak žalovaný ako aj krajský súd dostatočne vysporiadali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2, v spojení s ustanovením § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa a konanie mu predchádzajúce v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), termín verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk a rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods.1, 3 O.s.p.).

Z predloženého spisového materiálu, súčasť ktorého tvoril aj administratívny spis zistil, že Mesto Trnava, zastúpené primátorom mesta, ako príslušný správny orgán podľa § 13 ods. 5 a § 27 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov a ako príslušný stavebný úrad podľa § 33, § 117 ods. 1 a § 140 zákona č. 50/1976 Zb. posúdil návrh navrhovateľa I. B., s.r.o., IČO: X., P. na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby „novostavba bytového domu“ na ulici K., parc.č. X., X., X., X. v katastrálnom území T. a na základe tohto posúdenia vydal podľa ustanovenia § 39 a § 39a stavebného zákona a podľa ustanovenia § 4 vyhlášky MŽP SR č. 453/2000 Z.z. rozhodnutie o umiestnení stavby. Vo výroku rozhodnutia správny orgán popisuje urbanistické a architektonické riešenie, popis stavby, napojenie na inžinierske siete, zásobovanie objektu elektrickou energiou, vykurovanie objektu, zásobovanie vodou, odvádzanie splaškových a dažďových vôd, členenie stavby na stavebné objekty, počty a druhy miestností, plošné a objemové bilancie stavby. Pre umiestnenie a projektovú prípravu stavby určil podmienky a podrobne odôvodnil uplatnené pripomienky a požiadavky príslušných zainteresovaných orgánov a organizácií. Podľa bodu 10 výroku, v rámci územného konania neboli vznesené žiadne námietky voči navrhovanej stavbe. Z odôvodnenia územného rozhodnutia vyplýva, že pre územie, v ktorom sa nachádza pozemok dotknutý umiestňovanou stavbou je spracovaná územno-plánovacia dokumentácia, s ktorou je navrhovaná stavba v súlade.

O odvolaní podanom proti rozhodnutiu Mesta Trnava žalovaný rozhodol tak, že odvolanie žalobcov zamietol a rozhodnutie správneho orgánu potvrdil.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutia a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu a rozumie aj jeho nečinnosť. (§ 244 ods. 2, 3 O.s.p.).

Podľa § 219 ods.1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§219 ods.2 O.s.p.).

Najvyšší súd l úplným a dostatočným dôvodom napadnutého rozsudku, s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje dodáva:

Z obsahu administratívneho spisu vyplývajú už vyššie uvedené skutočnosti.

Na predmetnú vec žalovaný správny orgán aplikoval ustanovenia stavebného zákona a zákona o správnom konaní:

Zákon č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len "stavebný zákon"), aplikáciu ustanovení zákona o správnom konaní č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov (správny poriadok) v § 140 upravuje tak, že prichádza do úvahy iba vtedy, ak stavebný zákon nemá inú úpravu.

Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka, musia správne orgány poskytnúť pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať so spoľahlivo zisteného

stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby pri rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely (§ 3 ods. 1, 2, 4 správneho poriadku).

Podstatné námietky žalobcov v danej veci sa týkali porušenia ustanovení § 37, § 39, § 35, ako aj § 13 a § 143 stavebného zákona, porušenia ustanovení § 3 a § 47 správneho poriadku, a ich práv ako účastníkov správneho konania.

Ak ich teda zhrnieme, týkali sa rozporu s platnými právnymi predpismi, nesúlady s platným územným plánom mesta a nezákonného postupu žalovaného v správnom konaní.

Územné konanie upravuje oddiel 8 stavebného zákona v ustanovení §§ 32 – 42. V územnom konaní sa uplatňuje tzv. koncentračná zásada (§ 42 ods. 4 pre odvolacie konanie), a to tak pokiaľ ide o účastníkov ako aj dotknuté orgány. V oznámení o začatí územného konania musí stavebný úrad na ňu upozorniť a určiť termín, po uplynutí ktorého sa na vznesené námietky a pripomienky už neprihliada (§ 36 ods. 1 stavebného zákona).

Podľa stavebného zákona možno umiestňovať stavby v území len na základe územného rozhodnutia o umiestení stavby. Územné konanie musí vždy predchádzať stavebnému konaniu a vykonáva ho vždy príslušný stavebný úrad, s ktorým budú účastníci v styku pri povoľovaní a schvaľovaní stavby. Za územné rozhodnutie označuje zákon:

- **rozhodnutie o umiestnení stavby,**
- rozhodnutie o využití územia,
- rozhodnutie o chránenom území alebo chránenom pásme,
- rozhodnutie o stavebnom uzávere.

Územným rozhodnutím sa umiestňujú stavby na pozemku, mení sa využitie územia a chránia sa ním dôležité záujmy v území.

Záväzným podkladom, z ktorého sa vychádza pri vydávaní územného rozhodnutia je územný plán obce alebo zóny. Stavebný úrad sa v územnom konaní sústreďí pri posúdení návrhu na umiestnenie stavby z hľadiska starostlivosti o životné prostredie a potrieb požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledkov. Ďalším kritériom posúdenia je súlad návrhu so všeobecnými technickými požiadavkami na výstavbu obsahnutými najmä v § 47 stavebného zákona a vyhláske č. 532/2002 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientáciu. Stavebný úrad koordinuje stanoviská dotknutých orgánov tak, aby boli vo vzájomnom súlade a pokiaľ by sa v konaní vyskytli rozpory je oprávnený ich odstraňovať, resp. postupovať podľa § 136 stavebného zákona (§ 37 ods. 3 citovaného zákona).

Niet pochýb o tom, že k návrhu na vydanie rozhodnutia boli priložené stanoviská dotknutých orgánov štátnej správy. Stavebný úrad posúdil návrh z hľadiska starostlivosti o životné prostredie a potrieb požadovaného opatrenia v území, preskúmal návrh s podkladmi územného rozhodnutia a vychádzajúc zo záväznej časti plánu mesta Trnava – aktualizácia 2004, schválenej uznesením č. 227 dňa 14.01.2004 v porovnaní s územným plánom centrálnej mestskej zóny Trnava, schváleným uznesením č. 75 zo dňa 28.06.1994 uzavrel, že navrhovaný objekt – navrhovaná stavba je v súlade s územno-plánovacou dokumentáciou mesta Trnava. K územno-plánovacej dokumentácii mesta sa vždy vyjadruje mestský stavebný úrad, čo mu vyplýva z ustanovenia § 25 ods. 4 stavebného zákona.

Žalobcovia síce namietajú porušenie právnych predpisov, avšak neuviedli akým spôsobom a v čom boli porušené ich subjektívne práva. Účelová a nedôvodná je ich požiadavka týkajúca sa podlažnosti navrhovanej stavby, lebo z architektonického hľadiska podzemné podlažia nemajú vplyv na dotváranie objektivej skladby, v centrálnych mestských zónach sa neuvádzajú, a preto nemôžu negatívne a v podstatnej miere ovplyvniť stavby žalobcov a ich užívanie. Navrhovaná stavba je v súlade so zákonom a v miere primeranej pomerom v danom území neohrozuje práva vlastníkov susedných nehnuteľností tak, aby užívanie ich stavieb nebolo neprimerane dotknuté.

Za nedôvodnú vyhodnotil súd tiež námietku týkajúcu sa obchodnej spoločnosti I. B., s.r.o. z dôvodu, že nedochádza k zmene právnickej osoby ako takej, v priebehu správneho konania zmenila iba svoje obchodné meno, čo však nemá vplyv na platnosť rozhodnutia (nedošlo k právnomu nástupníctvu vo forme zlúčenia, splynutia alebo rozdelenia spoločnosti).

K námietkam porušenia ustanovení stavebného zákona vo vzťahu k územnému rozhodnutiu ako aj ustanovení správneho poriadku – základných zásad konania a nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia preto možno konštatovať, že správny orgán neporušil práva žalobcov a nekonal v rozpore s právnymi predpismi, pretože ustanovenia stavebného zákona po zistení skutkového stavu, ktorý bol dostatočným podkladom pre vydanie rozhodnutia, na danú vec správne aplikoval a námietky žalobcov, ktorým bola daná možnosť oboznámiť sa so všetkými podkladmi pre rozhodnutie (nevyužili možnosť danú im zákonom a na zvolané ústne pojednávanie sa nedostavili) dostatočne a zrozumiteľne odôvodnil.

Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že správne orgány pri rozhodovaní postupovali v súlade s ustanoveniami zákona č. 50/1976 Zb. v znení neskorších predpisov, zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a vyporiadali sa so všetkými námietkami žalobcov. Rozhodnutie žalovaného dalo vyčerpávajúcu odpoveď na skutkovú a právnu podstatu sporu a jeho obsah je v súlade s právom účastníkov na spravodlivý proces v rozsahu ich nároku (v medziach žaloby).

Najvyšší súd SR s poukazom na vyššie uvedené závery posúdil námietky žalobcov v odvolaní proti rozsudku krajského súdu ako nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť

rozhodnutie správneho orgánu ani prvostupňového súdu v danej veci. Z týchto podstatných dôvodov napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania neúspešným žalobcom nepriznal s poukazom na ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p.

Žalovaný, ktorý mal vo veci úspech a zúčastnené osoby náhradu konania nepožadovali.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 08. októbra 2010

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková